

[Arne Larsen.]

ærede minister får så meget at skulle have sagt, idet det er andre, der bestemmer farten.

Ministeren for offentlige arbejder (*Guldberg*): Jeg kan først sige til hr. Arne Larsen om udviklingskommunerne — undskyld, at jeg glemte at svare på det i første omgang at jeg tror i og for sig, at der er taget hensyn til det. Nu er udviklingskommuner jo meget forskellige, men i hvert tilfælde for så vidt angår hovedstadsområdet, er der stort set tale om, at de motorvejsanlæg, som skal laves i dette område, og som har betydning for disse udviklingskommuner, og som er det, de rykker mest for — jeg har haft en del drøftelser lokalt om disse ting — bliver fremmet, og de bliver fremmet uanset de forskellige besparelser, der har været. På det punkt mener jeg altså at kunne berolige.

I øvrigt vil jeg sige, at der er selvfølgelig en anden side af sagen. Der er en del udviklingskommuner med et meget stort byggeri, hvor en hel del af vejjudgifterne i virkeligheden vedrører boligveje, og måske er en del af dem efter den nuværende ordning gået med i refusionerne. Man kan selvfølgelig diskutere, om det er rigtigt, for det er i virkeligheden et byggemodningsomkostningsspørgsmål.

Jeg kan ikke garantere for, hvordan det kommer til at gå fremover, men jeg kan sige til hr. Arne Larsen, at i den periode, hvor den nuværende regering har siddet, er vejjudgifterne på amternes og kommunernes område steget med 230 mill. kr., samtidig med at statens er gået ned med 54 mill. kr., og det er i hvert fald den forkerte vej, hvis vi skal løse det omprioriteringsproblem, som vi er enige om. Jeg vil også gerne sige, at det er selvfølgelig rigtigt, at gode intentioner hjælper ikke, men det er nu bedre at have en god plan end en dårlig plan. Det er også rigtigt, at det hjælper ikke, hvis man tror, at man kan sætte mere arbejde i gang, end der rent faktisk kan blive arbejdskraft til, for så går der også uorden i det. Det var det, vi kunne have risikeret i denne sommer. Det er vel et spørgsmål om at finde den balance, som indgår i regeringens perspektivplanlægning — som ikke bare kan vedrøre trafikområdet, men som er en balance mel-

lem de forskellige områder — og som vi også arbejder med.

Hr. Ove Hansen siger, at han ikke finder det rimeligt at forvente, at kommunerne, når de budgetterer, budgetterer ud fra kendskab til et fremsat lovforslag, som ikke er gennemført, altså ikke er lov. Jeg vil gerne svare, at man kan da ikke på andenmåde varsle over for kommunerne, og varsle effektivt, fra en regerings side end ved at fremsætte et sådant lovforslag og oven i købet klart sige til kommunerne, hvad hensigten er med det.

Jeg lærte noget for et par år siden, da vi drøftede spørgsmålet om en beskæring af refusionsprocenterne med en tredjedel. Hr. Ove Hansen nævnte netop dette her, men han undlod samtidig at nævne, at der blev givet kompensation til kommunerne over byrdefordelingen; de penge har de altså fået igen. Det var ikke en nedskæring, der var tale om, det var en flytning fra en procentordning til noget andet. At kompensatio- nen så er fordelt forskelligt ude omkring i landet og har været med til at udjævne byrdefordelingen, det er en anden historie. Dengang fik jeg en meget klar besked, også af hr. Ove Hansen, og den gik ud på, at det eneste tidspunkt, hvor man med rimelighed kunne give besked, var lige før budgetlægningen med henblik på det budget, som altså ikke var lagt.

Hvis man gør det tidligere, så opnår man noget andet. Så kan man risikere, særlig når det drejer sig om ophævelse eller nedsættelse af refusioner, at man premierer de kommuner og amter, som i kraft af et forhåndskendskab før sommeren og gennem hele sommerens arbejdsperiode får en mulighed for at sætte væsentligt mere arbejde i gang, end de nogen sinde havde drømt om at gøre, ud fra den betragtning, at nu gælder det om at få lavet mest muligt til de høje procenter, inden de bliver afskaffet. Dette virkede naturligvis urimeligt mellem kommunerne indbyrdes. Den besked fik jeg under forhandlinger med de kommunale organisationer. Der var altså kun ét fornuftigt tidspunkt at meddele ændringer på, nemlig umiddelbart før budgetlægningen begyndte, det vil sige så sent, at lovforslag ikke kunne, men heller ikke behøvede at blive gennemført som lov i den davæ-